

Vincenzo

Wachtend op een onbekende auto om mee te rijden naar het feest staat Vincenzo met de handen in zijn broekzakken wat tegen de zomerlucht aan te trappen, als hij vanuit de verte een of andere gast ziet aankomen over de verlaten weg, heel snel, nu is hij al dichterbij, zijn manier van lopen heeft iets agressiefs, niet omdat hij met zijn armen zwaait of zo, maar omdat hij snel is en tegelijkertijd waggelt. Hij denkt: Die is zat. De gast komt steeds dichterbij, komt op hem af en kijkt hem met waterige, keiharde ogen aan, nu is hij vlakbij – het is geen inbeelding, hij heeft het echt op hem gemunt – en hij haalt iets uit zijn zak waarvan Vincenzo niet meteen ziet wat het is, o god laat het alsjeblieft geen mes zijn, de gast is nu beter te zien, hij heeft groezelige kleren aan, hij is absoluut ladderzat en, o gruwel, hij heeft een wielkje in zijn hand, zo'n plastic wielkje waarmee een helm vastzit aan het vizier van een helm. Vincenzo moet bijna lachen, maar die gast begint zwaaiend met dat wielkje in zijn gezicht te schreeuwen, geef hier je geld, geef al je geld, geef je geld, goddomme, dus haalt hij doodsbang zijn zak-

ken binnenstebuiten en laat alles zien wat erin zit, zijn huissleutels en tekeningen, ik heb geen geld, kijk maar (naar een feest neemt hij nooit zijn telefoon of zijn portemonnee mee, dat vindt hij fijner, hij geniet van dat subtiele gevoel van vrijheid dat je krijgt van lichte broekzakken). De gast is niet overtuigd, hij staat nu vlak voor hem met zijn ziekenhuisadem, duwt hem tegen de muur en houdt hem bij zijn schouders vast, een onverwachte lichamelijke kracht, en kerft met het wielte littekens in het vuile pleisterwerk, geef me je geld, klootzak. En terwijl Vincenzo recht in de lichtgroene ogen van die gast kijkt, terwijl hij de ongezonde warmte van die adem voelt en de onvaste druk van die hand tegen zijn rechterschouder, terwijl zijn hart bonst en de avond zwijgt, wordt dat moment misschien iets te lang uitgerekt en dan is Vincenzo om onverklaarbare reden ineens niet meer bang, hij beseft dat degene die hem tegen de muur duwt hem nooit kwaad zal doen. Even later zet die gast inderdaad twee stappen naar achteren en begint te lachen, hij zegt iets als het was maar een grapje, hij wankelt, komt weer dichterbij, deze keer langzaam, en omhelst hem. Het is een moederlijke omhelzing. Als de gast zich losmaakt, pakt hij een verfrommeld pakje sigaretten uit zijn zak, stopt er een in Vincenzo's mond en loopt weg.

Net op dat moment komt de regenboogkleurige Panda aanrijden en treft Vincenzo daar op het trottoir aan met die scheve sigaret tussen zijn lippen. Het raampje gaat omlaag en er verschijnt een schoon, sympathiek gezicht met een wilde bos rood haar.

‘Vincenzo?’

‘Ha, aangenaam.’

Terwijl hij het zegt valt de sigaret bijna uit zijn mond. Hij pakt hem tussen zijn vingers.

‘Zeer aangenaam, ik ben Pelle. Stap in.’

Hij stapt in en trekt het portier dicht. De auto zit propvol, in die zin dat er naast hem nog drie mensen zitten en voorin, op de passagiersstoel, zitten er twee boven op elkaar. Hij kent niemand van hen. Ze zijn allemaal gehuld in een stilzwijgen van heerlijke tintelende samenzweerderigheid. Er hangt een sterke wietgeur, ook al is er op dat moment niemand aan het blowen. Pelle rijdt telkens heel hard en dan tergend langzaam en dan weer keihard, met zijn rusteloze handen op het stuur en op de versnellingspook. Ze zijn allemaal onbegrijpelijk kalm.

Hij voelt zowel de zenuwen van de verlegene als die van de buitenstaander voor zijn eerste studentenfeest, en vertaalt ze in zijn gebruikelijke handeling: met zijn wijsvinger een heleboel cirkeltjes tekenen om de moedervlek op zijn rechterwang. Maar er heerst ook een tegengestelde energie in hem, of misschien niet echt tegengesteld want het is een heel duidelijke, levendige verlenging van die zenuwen.

Tot afgrijzen van Vincenzo draait Pelle zich bijna helemaal om tijdens het rijden.

‘Vertel eens, beste Vincenzo, waar kom je vandaan, wat studeer je?’

Hij stopt met het omcirkelen van zijn moedervlek en antwoordt terwijl hij onbewust zijn zuidelijke accent

neutraliseert: 'Ik studeer politicologie, en ik kom uit Puglia.'

'Ah, mooi, Puglia!'

'En jullie?'

'Wij zijn allemaal van de glorieuze faculteit letteren. Marco en ik zijn de enige ras-Torinezen. Alice en Mara komen uit Milaan en Gulli uit Florence. Amir is een zeldzame Pokémon, hij is in Rome geboren maar van Iraanse afkomst.'

De jongen aan het andere uiteinde van de achterbank zwaait naar hem, hij heeft een iets donkerdere huid, zwarte, bodemloze ogen en heel lang, loshangend zwart haar.

'Jij bent een vriend van Ezio, toch?' vraagt hij aan Vincenzo.

'Ja. We zijn burens.'

'Hij heeft ons over jou verteld.'

'O ja?'

'Hij zegt dat je een beroemde striptekenaar wordt.'

'Ha, hij overdrijft altijd.'

'We zullen zien. En we willen ook je tekeningen zien.'

Vincenzo glimlacht gegeneerd. Ik laat mijn tekeningen niet graag zien, denkt hij. Maar waarom heb ik ze dan bij me?

'Een kunstenaar die politicologie doet!'

Vincenzo glimlacht weer. Om niet de waarheid te hoeven vertellen ('Ik wist niet wat ik met mijn dagen aan moest') zegt hij: 'Ik heb meerdere interesses.'

'Dat snap ik. Ik heb er ook een heleboel.'

Pelle grinnikt en geeft gas op een recht stuk.

‘Wat zit jij te lachen?’

‘Jij vindt alleen meiden en boeken leuk, en boeken niet eens zo heel erg.’

Amir laat een geïrriteerd tandenknarsen horen.

‘En jij vindt helemaal niks leuk, Pelle.’

Pelle is even stil, en zegt dan ernstiger: ‘Het is juist andersom, maatje, ik vind alles leuk. Ik vind jou ook leuk. Ik geef om jou.’

Pelle werpt hem een handkus toe. Amir buigt verslagen zijn hoofd.

De auto rijdt nog een tijdje verder omhoog over de groene heuvel, via een lange reeks haarspeldbochten; passeert eindeloos veel huizen, met tuinen en Griekse beelden, met droogrekken en groentebedden, met tegels en barbecues, en stopt dan voor een statig blauw hek bewaakt door twee grote bronzen griffioenen. Het hek staat open, de auto rijdt tussen de cipressen omhoog over de oprijlaan en komt uit op een grote parkeerplaats met kiezels, waar de motor wordt afgezet, ze allemaal uitstappen en dan plotseling voor een barok aandoende, roodgeschilderde villa staan met grote in vierkantjes verdeelde ramen die perfect zou zijn voor het omslag van een goedkope editie van *Jane Eyre*, met twee verdiepingen; aan één kant (of meer dan een?) opgeslokt door een bos dat zich uitstrekt over de heuvel. De muziek van het feest (Vincenzo meent een nummer van The Libertines te herkennen) klinkt alsof ze naast de speakers staan, maar komt vanachter de purperen hoek van het huis.

Vincenzo kijkt aandachtig naar Pelle, die daar in het volle licht staat: een lange, magere jongen in een breed psychedelisch overhemd. Hij lijkt zich volkomen op zijn gemak te voelen in zijn lijf en in de wereld, alsof hij weet dat de werkelijkheid zich voortdurend naar zijn impulsen zal voegen, als beloning voor zijn vertrouwen. Alsof hij weet dat de dingen zullen reageren. Hij heeft een mooi symmetrisch gezicht, spits, met een duidelijke kin. Een knappe jongen. Geen baardgroei, nog geen donshaartje: eenentwintig jaar (meent hij) en nog geen donshaartje, dat ziet hij heel goed nu hij naar zijn wangen staart, die fel worden beschenen door een lantaarn, het zijn de gladde wangetjes van een baby. Het dominerende patroon van zijn overhemd is een soort wolvenvacht, maar het ontbreekt evenmin aan de kleuren zeeblauw, felgroen en Pikachu-geel, die elkaar opvolgen in cirkels en dronken geometrieën. Vincenzo verliest zich in die fantasieën: hij heeft meteen zin om ze na te tekenen met houtskool. Maar kijk, de werkelijkheid keert altijd terug, bijvoorbeeld met Pelle die zegt ik wil jullie iets laten zien, ik wil jullie eerst even iets laten zien, voor we naar het feest gaan. Zijn lange wijsvinger priemt in de richting van het bos. Niemand protesteert; allemaal lopen ze achter hem aan zoals mensen achter een heilige aan lopen naar de top van een heilige berg. Terwijl hij het stenen trapje naar het pad beklimt huivert Vincenzo bijna: het is juni, maar de koele adem van de bomen heeft zijn huid verrast. Ze lopen zwijgend achter elkaar. Vincenzo is de een-na-laatste, achter hem komt alleen Amir,

die hem vriendelijk toelacht, zijn tanden blinken in het halfdonker. Het heeft echt iets spiritueels, deze beklimming, deze opstijging door het groen naar het onbekende, met onbekenden maar toch samen, terwijl hij omhoogloopt heeft hij echt het idee dat hij afdaalt in een prachtige crypte. Dan eindigt het trapje en begint het pad, een zandpad slingerend tussen reusachtige bomen, zeedennen, cipressen en eeuwenoude eiken, terwijl het felle licht van de volle maan door de kruinen heen schijnt. Vincenzo voelt zich weer zoals toen hij klein was, alsof het avontuur weer is begonnen – al was het eigenlijk nooit echt onderbroken. Ze gaan omhoog, en nog verder omhoog, tussen het groen en de wind. We zijn er, zeggen Pelle en zijn grijns omkijkend naar de anderen. Voor hen ligt een tamelijk vlakke strook begroeid met zacht jong gras. Voorbij die vlakke strook is een afrastering, die ongeveer zo hoog is als hijzelf, zo'n hekwerk van ruitjes gevormd door vervlochten ijzerdraden dat zich naar links en rechts uitstrekt zover het oog reikt, dus Vincenzo neemt aan dat het het hele landgoed omgeeft. Het enige wat verderop duidelijk te zien is, is een huis met één verlicht raam. Vlak achter de afrastering, op het grondgebied van de buren, staat iets in het donker. Ze zijn nog te ver weg om het goed te kunnen zien. Pelle is in de zevende hemel, zo te zien moet hij zich bedwingen om niet te gaan springen van enthousiasme, misschien is dat wat hij bedoelde met zijn 'ik vind alles leuk'. Ze lopen naar de afrastering, en dat iets neemt een vorm aan in de maneschijn, de vorm van een dier, met achter hem

een houten omheining. Eindelijk ziet Vincenzo het. Een donker beest met twee stevige poten, een lange hals, en vooral een rond lijf, dat zich uitzet en samen-trekt door een heel diepe ademhaling. Hij slaakt een geluid, dat Vincenzo heel goed kent, al kan hij het niet thuisbrengen. Een kweiling. De diepste boeddhisti-sche gezangen. De dikke trossen van aangemeerde zeilschepen wanneer het getij ze onder spanning zet. Iets in hem (buiten hem?) herinnert hem ineens aan de sigaret: die heeft hij zonder het te beseffen tijdens de tocht voortdurend in zijn hand gehouden. Hij stopt hem weer in zijn mond. Amir geeft hem een aansteker. Met trillende hand steekt hij de sigaret aan.

‘Is dat... een struisvogel?’ vraagt iemand.

‘Nee,’ antwoordt Pelle met een brede glimlach. ‘Dat is een kasuaris.’

Luc

‘Weet je wat het eerste is wat je moet doen op een feest?’

‘Nee.’

‘Sukkel. Dat heb ik je al een keer verteld.’

‘Echt niet.’

‘Echt wel, sukkel. Wil je het weten?’

‘Maakt het uit wat ik zeg? Je moet toch altijd ieder achterlijk theorieetje van je verkondigen. Ik zou er een boek over kunnen schrijven.’

‘Het eerste is dat je iets moet zien te vinden, wat dan ook – dat ik voor de beknoptheid en helderheid zal aanduiden als “Sigaret”, met een grote S – wat je *gedeeltelijk en constant* bezighoudt.’

‘Dat krijgt dan de titel: *Duizend-en-een-gelul*.’

‘Allebei de bijwoorden zijn essentieel: *constant*, want iemand die in een sociale context niks te doen heeft is verloren, daar gaat niemand mee praten, je gaat toch niet praten met een klojo die in zijn blote kont staat; die heeft geen masker en geen rol, en daarom is hij alleen maar een voorwerp zonder identiteit, vaag, gevaarlijk, niet opgenomen in de Sociale Stroom, zoals

die jongen die daar staat te niksen, Attilio. Snap je wat ik bedoel?’

‘Bundeling van alle theorieën van de befaamde visionaire socioloog Paolo Bianchi alias Pab. Ik zie de blurb van Umberto Eco al voor me op het omslag: Totdat ik dit boek las dacht ik dat ik briljant was.’

‘Umberto Eco is dood.’

‘O.’

‘Sukkel. Maar goed. En het moet je dus ook *gedeeltelijk* bezighouden, want je kunt je er niet helemaal door in beslag laten nemen: het is een afleidingsmanoeuvre. Je moet voortdurend gefocust blijven op je Ware Missie.’

‘Dat klinkt nogal jihadistisch.’

‘Rot op, Luc. Voor sommigen is de Ware Missie de copulatie, voor anderen is het tongzoenen, en daar-tussenin zetten we dan ook nog alle andere variaties in intensiteit van erotische handelingen, zoals voelen, minimaal contact, knuffelen, strelen en noem maar op. Veel naïeve types zijn allang blij met een praatje en misschien een vriendschap. Of zelfs met gewoon een gezellige avond samen, en meer niet. Maar ik dwaal af, dat is niet het punt.’

‘Het punt is dat jij knettergek bent.’

‘Nou en, gekken zeggen toch altijd de waarheid?’

‘Eén-nul, Pabbie. Die zit.’

‘Het punt is dat je meteen een Sigaret moet zien te vinden die je *constant en gedeeltelijk* bezighoudt.’

‘Gedeeltelijk en constant.’

‘Je luistert dus wel naar me. Nu komt het interessante deel.’